

Abonamentele

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună
mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

$\frac{1}{4}$ an 10 fr., $\frac{1}{2}$ an 20 fr., 1 an 40 fr.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Insertiunile

Un șir garmond prima dată 7 cr.,
a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.,
și timbru de 30 cr.

Redacțiunea și Administrațiunea:
Sibiu, strada Cisnădiei Nr. 3.

Se prenumără și la poste și librării.

Un număr costă 5 cr.

Epistole nefrancate nu se primesc.

Manuscripte nu se înapoiază

Cu 1-a Octomvrie v. 1887

se începe

Abonament nou

la

„Tribuna“.

Prețurile abonamentului sunt însemnate în capul foii.

Abonamentele se fac cu multă lesnire atât în Monarhie cât și în România prin mandate postale (*Posta-utalvány — Post-Anweisung.*)

Se recomandă abonarea timpurie pentru regulata expediție a foii.

Domnii abonați sunt rugați a ne comunica eventual pre lungă localitatea, unde se află, și **posta ultimă**; ear' domnii abonați vechi spre ușurare pot lipi pe mandatul postal **adresa tipărită** dela fășile, în cari li s'a trimis diarul până acuma.

Administrațiunea diarului „Tribuna“.

Sibiu, 6 Octomvrie st. v.

Sunt în apelul, pe care generalul Traian Doda l-a adresat alegătorilor sei, două părți, pe care trebuie să le scoatem cu tot dinadinsul la iveală, pentru-ca Românii toți bine să și-le întipărească.

„Pentru casul de necrețut, ce nici nu pot, nici nu voi a-î presupune, că pasul meu n'ar fi aprobat de Voi, încă de pe acum din capul locului trebuie să Vă fac cea mai limpede declarațiune, că în conștiința mea de a împlini cu credință și onoare datoria mea către Tron și către națiunea mea, reprobarea Voastră de loc nu m'ar altera.“

Aceste le ăce generalul.

„Datoria către Tron și către națiunea“ sa și-o împlinesce așa, cum îl povățuiesc propriile lui convingeri, și

dacă ar fi, ca alți Români, și supuși ai Maiestății Sale nu l-ar fi aprobând, aceasta nu-l va abate din calea datoriei.

Și, în adevăr, dacă se găsec între concetățenii noștri români oameni, care nu-l aprobă, acestia dovedesc numai, că nu-și cunosc datorile către Tron și către națiunea lor ori n'au destulă bărbăție pentru-ca să le îplinească, dovedesc că nu sunt vrednici de soartea ce numai bărbatilor pătruși de conștiința datoriei li se cuvine.

Și totuși!

Dacă n'ar fi crețut, dacă n'ar sci, că sunt bărbăți Români și că se află în mijlocul unui popor vrednic, Generalul Traian Doda ar fi stat măhnit la o parte.

Îi cunoaște însă pe Români: i-a vădut lucrând din zori de zi până în amurgul serii, i-a vădut petrecându-și în timpul lor liber și stând de vorbă unii cu alții, i-a vădut luând parte la viața comună, i-a vădut, mai presus de toate, pe câmpul de război și scie că oameni sunt în puterea cuvântului.

Ori și unde dai în poporul român, el sună a plin, ori-și-unde îl atingi, el este bine închiegat, ori-și-când îl pui la încercare, ies din el virtuți mari la iveală.

Numai în statul, care s'a format în cele din urmă câteva decenii de-asupra lui, sunt părți stricate, oameni, cari în luptă cu miseriile actualei stări de lucruri și cu exigențele lor exagerate au pierdut virtuțile moștenite dela părinții lor și s'au făcut fățarnici, lași și rîvnitori la câștig necinstit ori la onoruri nemeritate.

Uneltirile și gălăgia acestor oameni îl zăpăcesc pe poporul român astfel, că tras fiind de unii la dreapta, de alții la stînga, el stă nehotărît și cuprins de îndoieli, dacă trebuie ori nu să meargă pe calea cea dreaptă, după cum îl mîină firea lui cea sănătoasă.

Le reamintim deci cu tot din adinsul Românilor încă nestricăți cuvintele:

„aminte să Vă fie, că se lueră o luptă mare și anevoioasă, că astăzi nu mai e vorba de un scaun sau de un vot în parlamentul maghiar, n'au oare-care mici concesiuni naționale limbistice sau politice, — nu, căci în critica situațiune, în care ne aflăm, toate aceste lucruri bagatele și secundare sunt astăzi cauza națiunii întregi, ba mai mult, — onoarea națională a poporului român este în joc, a poporului, care prin uneltirile măiestriei și ale forței a fost scos din toate pozițiunile luptei constituționale... Fiți bărbăți!...“

Generalul Traian Doda nu caută popularitate, căci are destulă, nu caută mărime lumească, căci și-a câștigat destulă, nu caută foloase materiale, căci n'are de ce să rîvnească la ele, — își face numai datoria: dacă mai sunt deoi între Români oameni de inimă, care stau cuprinși de îndoieli și nu știu ce să facă, ei n'au să asculte nici de cei-ce le șoptesc în taină, nici de cei-ce vor să-i amăgească cu promisiuni ori să-i intimideze cu amenințări, ci să stea cu ochii ațintiți la omul, care vrea să-și facă datoria „către Tron și către națiune“ și să meargă cu toată hotărîrea pe calea cea largă și dreaptă, în care îl vîd pe el.

Căci vorba e de onoarea neamului nostru.

O strășnicie oficioasă. Oficioșii din Cluj, luând notiță despre apelul către alegători al Generalului Traian Doda, îi pun din a lor notiță următoarea codiță:

„Astfel își zângănesc fostul general sabia pensionată. Aici, — dacă numai puțin se va mai supăra dl Doda, — va fi silit procurorul regesc să urmeze discuțiunea. Un lucru, în care apoi nu procurorul ar trage cea mai „scurtă.““

De! Ca totdeauna, când nu mai au argumente, oficioșii strigă „procuror!“ Ei trebuie însă să fie foarte „scurți“ la minte, pentru-ca să nu înțeleagă, că e oare-care deosebire între Gene-

ralul Traian Doda și oamenii, pe care procurorii i-au luat până acum mai de scurt, și că atunci, când Generalul Traian Doda vorbește, nici chiar domnii procurori nu-i prea sparie pe Români.

Vivat sequens! „Neue Freie Presse“ primesce din Budapesta scirea, că „judecătorul Pușcariu, fiul judecătorului unial Pușcariu“, va candida în locul Generalului Traian Doda cu program guvernamental.

Comunicând scirea aceasta, guvernamentul „Aradi Közlöny“ din Arad ăce:

„Domnul Doda și-a finit și el comedia. Partidul liberal își și are candidatul sigur pentru cercul Caransebeșului.

„Domnul General, un „crampus“ politic inactiv, se duce acum și vine reprezentant al acceptibil al cercului, spre marea bucurie a Românilor inspirați de sentimente patriotice.“

Mai înainte Gáll și Szerb, apoi Beleş și Gurbanu, urmează acum Pușcariu.

Numai să nu fie prea târziu!

Cassa partidului guvernamental.

Sub acest titlu publică „Budapester Tagblatt“ un articol, ce-l primesc dela un deputat dietal și care varsă o lumină caracteristică asupra celor ce se petrec în sînul partidului guvernamental.

Eată articolul:

Și înainte faimoasei epistole a fîșpanului din Somogh, care a făcut, și cu tot dreptul, atîta sfără în țeară, era în general cunoscut faptul, că cu privilegiul ultimelor alegeri de deputați, partidul guvernamental a cheltuit sume enorme pentru candidații sei. Din câte o parte s'a prețuit contul de cheltuieli al candidaților partidului guvernamental cu 2—3 milioane și de unii chiar mai puțin pesimisti cu unul și jumătate milion. Părerea, că pentru scopurile de cîștig s'au cheltuit foarte multe parale, era generală, dar' nimeni n'a prea întreat, că din care izvor și-a scos comitetul executiv al partidului guvernamental enormele sume, prin care masele alegătorilor au fost ademenite în tabera lor.

Pusu-s'a fondul de dispozițiune, despre care ministrul n'are să facă socoteală nici chiar parlamentului, în contribuțiune, ori apoi multele bancnote au eșit din pungile pline ale persoanelor ce au fost împărțite cu câte o diplomă nemeșească ori cu câte un ordin? Cine-o poate spune? Destul, că parale erau îndemănă.

Foita „Tribunei“.

Din „Rosele albe.“

De

O. C. Waldau.

Ce vrei cu plînsul și căința?
Cu-acel suspin, ce-l tot ascult?
Tu plîngi, când vezi că-i fum credința?
Dar' e așa, — ce vrei mai mult!

Că inima-ți, de foc odată,
Sdrobotă-i ați de-un crud suris?
Că-n vis vedeai o mîndră fată,
Dar' mort ești ați cu n'tregul vis?

De-aceea plîngi din tot mereul
Și porți suspin, ce-l tot ascult?...
Dedă-te, inimă, cu greul!
Căci e așa, — ce vrei mai mult!

* * *

Era creat pămîntul; în dulce primăvară
Sta el pe-al zării plai;

Și plînta vedea plîntă și fiara vedea fiară
Și stîncă vedea stîncă, și toate își aflară
Tovarēși, numai omul, el singur trăia n'rai.

Din nalte ceruri Domnul vîdînd că-i greu destinul
Acetui singur om,

A rîs, a stat pe gînduri și plan făcî Divinul,
A prins apoi un șerpe și i-a luat veninul
Din colții mici, puternic venin într'un atom.

A prins apoi părechea, cea care-a fost mai blîndă
Sub cer, de porumbel,
Luând a lor iubire și firea lor plîpîndă;
Apoi dela o mîță ia dorul de isbîndă
Și toată măiestria de lingșiri a ei.

„Și-acum cea mai frumoasă!“ Vorbesce El și n'clipă
Dă ordin, stă n'astept;
Un sol atunci pornesc spre cer, întoarce n'pripă
Din cerul sfînt, și-aduce ascunsă sub aripă
O inimă de ânger, din cel mai nobil pept.

Și toate-aceste daruri le-amesteca n'tr'o glie
Și face Dumnezeu
Un trup, de cea mai naltă și sântă armonie,
În pept îi varsă suflet și sânge n'corp: „Să fie!
Trăiesce, mergi! Femeie va fi numele teu!

„Vei însoți bărbatul de merge ori de vine“
Răsună naltul ton
Din leagăn pîn' la groapă prin rîs ori prin suspine,
Și tu-i vei fi pe lume întregul vieții bine
Și n'viața lui tu fi-vei supremul lui demon!“

* * *

Aibi griji, ce ăc buzele tale,
Ca tot ce ăci, tu să n'telegi,
Căci un cuvînt, dar' unul singur,
Ades sdrobotesc vieți întregi.
Deci cumpănesc-ți bine vorba
Și, când o clevețire vrei,
Întoarce-te, nu-ți ăce n'tine:
„O vorbă? — dînsa n'urmă ce-i?“

Curată-i, virgină o roșă,
Când nu-i atînsă nici d'un vînt;
Un singur sărutat răpesc
Al inocenții farmec sfînt.
Deci, când săruti, să bagi de seamă
Să n'ascuți patima din ei,
Tu fii cu minți când ei vor ăce:
„Dar' un sărut — în urmă ce-i?“

Și inima-ți să n'o lași dusă
De zimbet fals și de splendori,
Splendoarea trece, și n'selate
Plîng inimile-adeșori.
Ear' când tu plîngi cu lacrimi calde
Junia ta, și moarte-ți vrei,
Gîndesce, c'atunci ride lumea:
„O inimă — în urmă ce-i?“

* * *

Când te-am vîdut atîai, copilo, făr' a vră
Am stat țînîndu-mi ochii cu patimă la tine;
Erai frumoasă, blîndă, treceai cum trece-o stea,
Și-atunci simții în peptu-mi cutremure divine,
Pe inim'am pus mîna și-am strîns, am strîns-o bine:
Taci, taci inima mea!...

Când ai vorbit, o șoptă de vînt m'i-se părea
Duiosul ton, și graiu-ți mai blînd ca ori-ce graiuri;
Și când întregu-mi suflet cu totul se perdeau
În ochii tăi cei negri, frumoși ca două raiuri,
Șimțiam, că-mi vine plînsul, trăiam ca p'alte plaiuri:
Taci, taci inima mea!...

Și când a mele brațe cu dragosti te strîngeau
Și-a mea erai tu, dragă, tu singura-mi iubire,
Când șoapta gurei tale dulci taine-mi desvălea,
Și când jurai cuvinte, ce-ardeau a mea simțire,
Atunci mă prindea fior d'atîta fericire:
Taci, taci inima mea!...

* * *

Grea tăcere prin vîzduhuri,
Arșiți grele pe pămînt,
Nici un nor n'aduce ploae
Și răcoare nici un vînt.

Jos pe glii să pleacă floarea,
Vesceînd potir și foi,
Până vin ca s'o renvie,
Norii triști cu blînde ploi,

Astfel și pe-a noastre inimi,
Arșiți vii și ne'nconjur,
Nici un om nu stînge însă
Focul greu, durerea lor.

Ș'atunci jos pe glii să pleacă
Peptul slab, sdrobot și sfîns,
Până vin ca să-l renvie
Ochii triști cu dulce plîns!

* * *

Incarnatul opozițional, pe care nu-l poți convinge, are idea fixă, că aceste parale de cor-teșire au eșit din acea casă, în care bietul con-tribuent își bagă de multe-ori prin executorul de dare cel din urmă gologan. Cei „informați” combat această părere și afirmă, că anumite persoane „distinse” își țin de onoare a umplă casa de răsboiu a partidului guvernamental. Această ilustrare a originii cheltuielilor legale de alegere s'a răspândit de altminterlea atât de mult de către intimii partidului guvernamental, că în timpul de acum nici n'a produs oare-care senzație, dacă se afirma despre unul sau altul dintre concetățenii ce fuseseră distinși, că titlul ori nobilimea lui a costat de ce mii de florini, ear' a altuia încă odată atâta. Aceasta se ține de foarte natural. De altminterlea noi cu acest privilegiu nu vom se vorbim despre acest simptom regretabil al raporturilor noastre corupte, despre atitudinea scandaloașă ce o ia guvernul nostru în afacerea distingerii pretinselor merite ale singu-raticilor.

Un alt motiv ne îndeamnă a vorbi despre cheltuielile de alegere ale partidului guverna-mental. Acesta e cea mai nouă apucătură a dlui Tisza, prin care voiesce se parese acel pa-sagi din epistola fșispanului Tallián, care pri-vesce cheltuielile de alegere de 45.000 fl., și prin care el ar face mai întâiu pe novii partidului, în urmă apoi și pe cealaltă lume să creadă, în ce mod gentlemanic se fac paralele aruncate pe alegeri. Noi vom să ne aducem aminte de cea mai nouă trăsătură tactică a ministrului-pre-sident, care stă singură în felul ei și oferă un ate-stat și despre rafinamentul procedurii sale, când vede amenințată armonia partidului său.

Epistola fșispanului din Somogh, precum se scie, a avut un efect adânc asupra celor mai mulți membri ai partidului guvernamental. Noii deputați dietali erau decernați, când vedură din epistola fșispanului, că partidul guvernamental a cheltuit 45.000 fl. pentru ministrul Sze-chényi. Cât a putut el oare să dea pentru el din al său propriu? Adaugă cu multă naivi-tate câte un nou aderent al partidului guverna-mental. Unii monologisau și astfel: „Mie mi s'a dat cu totul numai 5000 fl. în vreme-ce alegerea mea a costat 25.000 fl. Cât am cerșit eu apoi, câte epistole a scris fșispanul meu pentru între-girea sumei primite — înzadar. Eu am aruncat 20.000 fl.

Dela aparițiunea epistolei din Somogh în-coace unul și altul începuse a șopti, că el ar pute ajunge la suma ce a cheltuit-o din bozu-narul său, căci trebuie să fie parale, când pentru un ministru s'au cheltuit 45.000 fl. Aceste mo-nologuri au durat până când le auă ministrul-pre-sident. Și după-ce un astfel de discurs liber-al nu se poate suferi și deoare-ce de altă parte exista temerea, că unul sau altul dintre no-viții parlamentari și-ar lua voia a reflecta la „cassa de răsboiu”, Coloman Tisza, mini-strul-prezident constituțional al Un-gariei, spre a preveni acestei mișcări neobici-nuite în partidul său și spre a convinge pe soții lui de partid, cât de puține bacșișuri se pot da alegătorilor partidului liberal, provocă pe sin-guraticii deputați a da un revers în scris, că pe de o parte vor sprigini necondi-ționat guvernul, ear' pedealtă parte

renunță la banii de cuartir de pe doi ani, adică pun 1600 fl. la dispoziția partidului guvernamental, spre a se acoperi cheltuielile ce s'au făcut din partea partidului pentru singuraticii candidați. Dacă mai adaugem, că până acum 143 deputați s'au declarat în scris, că vor sprigini necondiționat guvernul, și că dintre acestia 85 au renunțat la banii lor de cuartir de pe doi ani, am spustot ceea-ce se petrece acum în clubul liberal, spre a justi-fica originea cheltuielilor de alegere și spre a face cunoscut guvernului, căți oameni îi va urma sigur prin apă și prin foc.

Acum urmează validitatea alegerii din Ka-posvár a contelui Paul Széchény, apoi răspunsul ministrului de interne baron Orczy la interpela-țiunea ce i-s'a făcut în afacerea scrisorii din Somogh, — care răspuns, dică el ce va face, se va lua spre sciință între aplause frenetice. Și apoi mai dică cineva, că la noi nu există or-dine și guvern onest. Acela, care e căpătios și pedant, poate multe dificultăți! Deputații par-tidului guvernamental s'au declarat însă în scris — toate sunt în ordine și mai mult, într'adevăr, nu poate cere țeara.

Crisa școlai de fete din Sibiu.

Resumat.

Ne-am rezervat a ne pronunța asupra con-flictului ce s'a produs între comitetul „Asocia-țiunii” și fosta direcțiune a școlai noastre de fete după-ce se vor fi publicat actele privitoare la afacerea aceasta, pentru-ca publicul să poată judeca în cunoștința de cauză.

Actele nu s'au publicat încă toate; rămâne să se mai publice procesele verbale încheiate de comitet; din cele publicate până acum însă ori-și-ce om, fie el chiar convocat în cauză, va fi primit fără îndoială preocuparea, că încă de mult pozițiunea direcțiunii era foarte grea.

De ce? Aceasta nici în lămuririle date de dl Dr. D. Barcianu, nici în cele două articole ale D-lui I. Slavici nu ni se spune deslușit.

E însă lucru neîndoiș, că din partea co-mitetului timp foarte îndelungat direcțiunea n'a întimpinat nici o greutate.

E vorba de supărările mai multor Doamne din Sibiu, între care mai ales una găsesce în so-cietatea din Sibiu, ba chiar și în corpul didac-tic al școlai mijlociori, pentru-ca s'e-i facă direc-țiunii viața nesuferită. Abia acum, după înce-putul celui de al doilea an școlar aceste supé-rări personale trec din „societate” în comitetul „Asociațiunii”.

Noi, aști din Sibiu, scim, de sine se în-țelege, cine anume sunt acele doamne supérate, căroră li s'a sacrificat fosta direcțiune; publicul cel mare însă ne va ierta, dacă nu mergem nici noi mai departe ca dl Dr. Barcianu, ci lăsam ca aceia, cari doresc să scie mai mult, să se lămu-rească din procesele verbale ale comitetului, în care sunt numite persoanele, care au luat parte la accentuarea conflictului.

Cel mai concludent dintre actele publicate până acum este adresa, prin care comitetul în-

cunoscințează pe baroneasa Elena Pop, că fi pri-mesce demisiunea.

La începutul trecutului an școlar am fost cu toți mirați, când am aflat, că baroneasa Elena Pop primesce chiar ea însăși direcțiunea institu-tului. Nu creșuse nimeni, că putem noi Români să contăm la un asemenea act de abnegațiune.

Dar' urma a dovedit, că nici nu eram vrednici de el.

Baroneasa a primit numai în anumite con-dițiuni potrivite cu pozițiunea ei și numai vê-dând, că tot ceea-ce e elită în societatea română poartă un vii interese pentru noul institut, că baronul Ursu își consumase timp de aproape doi ani zilele bérânețelor, priveghiând la zidirea localului pen-tru institut și, că cei mai de aproape ai sei toți aleargă și ostănesc la înființarea acestui așed-ment de cultură. Atunci dar', când i-s'a dîs „Vino și pune coroana lucrării” nu a putut să dică — „ba! eu nu mă amestec aici!”

Nici că avea însă cuvinte să o dică aceasta, fiindcă avea să lucreze alături ea tot numai cu oameni, cu care putea să se înțeleagă și timp de un an nu s'a găsit în personalul institutului de-cât o singură profesoară, care i-a făcut greutăți.

A dat deci acel răspuns atât de gentil la adresa, prin care comitetul o roagă să primească sarcina de direcțiță, fiindcă nu putea să-și închipuască, că peste un an de zile acela-și comitet îi va trimite an „Absage-brief”, care e o rușine pentru societatea noastră cultă și o tristă dovadă, că mare trebuință avem noi Români de o școală, în care viitoarele mume să învețe arta de a le da copților sei, fie băieți, fie fete, o bună educațiune.

Nu! — între oamenii „comme il faut” nu se concediază așa nici măcar o bonă, de cum o femeie din cele mai distinse, pe care noi înșine am rugat-o să ne scape din strîmtoare, să pună numele ei cel bun și frumos pe steagul ce-l ri-dicăm și puterile ei cele mari și alese să le pună în serviciul cauzei bune ce pretindem a servi.

Dar' pentru cei supérați nu era, — așa se vede, — destulă retragerea Baronesei: le mai trebuia și o insultă pe de-asupra.

Încă atunci, când Baronesa a primit direc-țiunea, erau în Sibiu și poate și aiurea persoane, pe care le supéra acest act de abnegațiune. Căci era lucru de sine înțeles, că Baronesa nu va suferi ca persoane neautoritate de nimeni și lipsite de ori-și-ce competență să se amestece în afacerile școlai și în ale pensionatului, câtă vreme ea este direcțiță.

Chiar dintru început însă, la organizarea școlai, s'a făcut o mare greșală, — dacă numai greșală este.

Din cele opt clase patru sunt, nu ale „Asocia-țiunii”, ci ale „Reuniunii femeilor române din Sibiu”. În loc de a fi cerut, ca „Reuniunea” aceasta să dea drept subven-țiune suma, pe care o cheltuiesce pentru între-ținerea școlai, „Asociațiunea”, adică comi-tetul ei s'a făcut proprietar de casă și i-a dat „Reuniunii” cu chirie localul pentru școală.

Acesta e „cuiul lui Pepelea”.

O parte din personalul didactic și o parte din școală nu stă sub autoritatea „comitetului „Asociațiunii”, ci atâră de „Reuniunea de femei.”

Gustul estetic și caracterul Românilor.

S'a dîs și s'a repetat de către acei, cari au in-teres să susțină că poporul român este înapoiat, că el nu are pentru libertate și pentru drepturile lui cultul pe care-l au alte popoare; că gustul estetic este prea puțin sau aproape de loc des-voltat; că în fine la el sentimentul moral este decădut. Nu mai este nevoie a spune că acești domni nu cunosc poporul din care fac parte, căci altfel, și afară de o rea voință pentru el, nu ar ține acest limbajiu.

Și demonstrat în atâtea rînduri, de către acei cari vîd cu ochi mai buni acest popor și sînt convinși de puterea lui de a propăși, că ne-drepti, sau în cazul cel mai bun pentru d-lor, greșiți sînt în aprecierile lor. Din parte-ne, ne mulțumim pentru ați a releva, greșala pe care o fac când pesimiștii apreciatori ai însușirilor po-porului român susțin că gustul său estetic nu este de loc desvoltat. Dacă cineva își dă osteneala să studieze industria casnică a Românilor și modul lui de a se purta, ar vedea lucrurile cu totul altfel decît cum le vîd acei, căroră tot ce este românesc le displace sau le inspiră milă. Ar mai vedea încă — cu satisfacțiunea ce va urma acestei descoperiri — că gustul estetic al acestui popor ne dă aproape măsura adevărată a caracterului său.

Acest gust al poporului român pentru frumos se poate mai lesne și mai complet aprecia în industria lui casnică. Români, fie cei din Ro-mânia liberă, fie cei din alte țeri, toți te isbesc

Ear' unde sînt doi stăpâni într-o casă, con-flictele se produc foarte lesne, mai ales când vîi în atingere oameni cu pretențiuni exagerate.

Ce credeau adică domni din comitet?

Că baroneasa Elena Pop și Dr. Barcianu vor primi pozițiunea ce li se crează, când alții aleg persoanele, cu care au să se ajute în con-ducerea institutului?

Se poate găsi drept director un om ori drept direcțiță o femeie, care, neavînd în cetro, se îm-pacă cu gîndul, că servitoarele și guvernantele și instructorii, rădîmîndu-se pe protecțiunea unor persoane „influențe”, se vor obrăznicii și le vor rîde în nas, executînd ordine primite „de sus.” Astfel însă se corupe spiritul copilelor, se rui-nează chiar dintru început aședămîntul cel bun și ni-se iau toate iluziunile, pe care ni-le făcuserăm asupra „școlai noastre.”

Buna educațiune, — și mai ales de aceasta e vorba la o școală de fete, — nu se poate face decît într'un institut, în care copilele nu asistă la conflicte și autoritatea persoanelor conducé-toare e mai presus de ori-și-ce discuțiune. Cu profesori, care sînt servitorii cuiva, cu un di-rector, care e servitorul cuiva, cu o direcțiță, care e servitoarea cuiva se poate da instrucți-e, se poate face dresură, dar' buna educațiune e preste puțință.

Nu dar' pentru-că au fost jigniți în amorul lor propriu baronesa și Dr-ul Barcianu s'au re-tras, ci pentru-că nu mai puteau să primească răspunderea pentru buna educațiune a copilelor; nu din ambițiune, ci din sentiment de datorie au făcut acest pas.

Dacă părinții copilelor, ca cei mai dea-proape interesați, și publicul român, ca susținător al școlai, sînt mulțumiți cu cele petrecute, atunci e tocmai lucru dovedit, că abnegațiunea Baronesei și a Dr-lui Barcianu era o jertfă de prisos, că Români nu reflectează la lucrarea unor asemenea persoane, se mulțumesc și cu mai puțin.

Școală n'are să peară pentru-că nu mai e condusă de aceste două persoane: ea va exista și se va desvolta mai departe, numai că nu așa, cum s'ar fi desvoltat sub conducerea de mai înainte.

Și de aceea și noi, care mult am stăruit și mult am ostînit pentru înființarea școlai și multă reclamă am făcut în favoarea ei, datori sîntem acum să declarăm, că nu mai primim nici o răspundere pentru desvoltarea mai de-parte a ei.

Pentru-ca să se știe aceasta am pus cestiunea așa, cum am pus-o, în discuțiune publică.

Nu vom înceta însă a combate spiritul după părerea noastră foarte rău, care a străbă-tut în școala abia înființată.

Este lucru foarte caracteristic, că drept pre-text pentru accentuarea conflictului a fost luată „limba franceză”, pe care în țeara noastră numai înalta aristocrație o vorbește.

Altă durere n'avem noi Români!

Am înființat o școală, pentru-ca fetele noastre să învețe românește. Le mai învățăm și limba maghiară, fiindcă legea ne obligă s'o facem aceasta. Le mai învățăm și limba ger-mană, fiindcă aceasta e aici în țeara noastră

prin frumosul, armoniosul și blîndul, în forma, ornarea și coloritul costu-melor lor, precum și a tot ce ține de indus-tria restrînsă a vieții lor țîlnice.

Cu toată deosebirea în cestiuni de detaliu, costumele românești păstrează aceeași notă ca-racteristică, fie ele ale celor din Bănat, din Bu-covina sau din Transilvania, fie ele ale Români-lor din Muntenia, din Moldova sau din Oltenia. În toate aceste regiuni, cunosătorul și observa-torul de bună credință, nu poate decît a admira sentimentul frumosului unit cu simplitatea și de-cența totdeodată. Viociiunea, simplitatea, blîndețea și decența Românilor sînt întipărite, zu-grăvite pe lucrurile făcute cu mîna sa.

Cînd vorbim de industria casnică a Ro-mânilor, de portul lor în special, înțelegem pe țărani, vorbim de îmbrăcămîntea lor, ear' nu pe orășeni, căci la aceștia, prin forța lucrurilor chiar, a dispărut caracterul curat național în portul și trailul lor exterior.

Dar' ni-se va dice, ce interes poate avé această cestiune a gustului, care președe la lu-crările manuale ale țeranului român? Nici unul altul decît acela de a pune în evidență un fapt, un adevăr. Spuserăm mai sus, că diferițele însușiri ale caracterului Românilor, ca și ale ori-cărui alt popor, sînt întipărite, zugrăvite pe lu-crările făcute cu mîna lor, și dacă mulți, foarte mulți, sciu acest lucru, sînt alții însă cari, sau nu-l sciu sau nu voiesc a ține seamă de el. Iacă dar' unde stă importanța cestiunii, pe care o schițăm aci.

Oh, n'afi pe ceruri nici măcar o stea
Ce singură 'n noaptea plutesce;
Tot firul de pulveri din bălă largi
Cu altele strîns se unesc.

Tot picurul mării din plinul potop
Își află tovarăși în mare;
Din gene curg lacrimi, dar' strop lîngă strop
Unite se varsă ori-care.

Nimic în tot largul de lume, nici stea,
Nici stropii pe marea cu spume —
Tu unică numai, tu inima mea,
Ești, inimă, singură 'n lume!

* * *

Lucesc pe cer sori vii și plini
De rață cu lumini de aur,
Așa cum luce-un scump tesaur
În cele mai de foc lumini.

Oh de-aș putea eu prin eter
S'alerg setos și 'n aiurare
Să beu curaj, să beu uitare
Și beat să sbor din cer în cer!

Ai tîi ochi, dragă, ochi divini
Lucesc ca sori, cât nu au nume,
Nu-i fulger, și nu-i perlă 'n lume,
Cu-așa splendori de vii lumini!

Voi ochi superbi, demonici frați,
Luciți cu-atîta dor și milă —
Tu, cerule, și tu copilă,
Pe-o formă de departe 'mi stați!

* * *

La Acon moartea bate 'n plin,
Hanger turcesc și braț creștin;
Să măsura 'n țările;
Osmanii strig' profetul lor,
Pe Dumneșeu creștinii 'mplor —
Prin aer vînt, pe ceruri nor
Și sânge pe câmpie.

Crunți ochii bravelor dau foc,
Tot paloșul își face loc
Prin Turci cu fețe pale.
„Curaj, că-i vorbă să ducim!”
Chiar însuși Alah lupte-ai,
Loc, loc armatei de voinici!
Habsburgilor dați cale!”

Pîtat port cei victorioși
Vestmîntul alb cu sânge roș,
Dar' unde-au purtat spadă:
Pe pept dungi albe le-au rîmas;
Austria din acela cîas
Pe scut cîmp alb și roș a tras,
Ca sânge pe zăpadă.

Și cînd va fi sîe luptăm noi,
Cînd spade vor luci 'n răsboiu,
Dînd trimbița signale,
Vom prinde spădi, vom ride 'n joc,
Strigînd din piepturi largi de foc:
„Armatei de voinici dați loc!
Habsburgilor dați cale!”

(Va urma.) George Coșbuc.

mijlocul de înțelegere între oamenii culti de deosebită naționalitate.

Nu e destul atât; se le mai învâșăm și franceze, ca să poată sta de vorbă cu „Confi” și cu „Principii”, — căci la noi în țeară numai acestia știu câte puțină franceză.

Chiar din punct de vedere pedagogic, special didactic, idea de a pune patru limbi în programul unei școli și cel puțin foarte riscată: din punctul de vedere educativ ea este — anume pentru societatea noastră, — mai mult ca ridicolă.

Nu-i vorbă, sunt copiii, care vorbesc bine patru și cinci limbi deosebite, dar' acela, care vrea să-și permită asemenea lux, n'are să-și trimită copiii la școală: le ține acasă la el bonă franceză, guvernanta engleză și instructor german.

Școala „Asociațiunii” a fost făcută pentru Români cei mulți, care se mulțumesc ca copilele lor să știe bine limba românească, să poată sta de vorbă și în celelalte două limbi usitate în țeara noastră și să aibă o instrucție temeinică: așa am înțeles noi lucrul, așa-l înțelegem și acum și numai în acest înțeles am stăruit în favorul școlii.

Dacă e vorba să se facă o școală în stil mai mare, — s'o facă alții, care simt trebuință de ea.

Cronică.

Dela curte. Maiestatea Sa Monarchul nostru a plecat alaltăieri dela Ischl și după ce a stat câteva minute la Penzing, s'a dus la Burg. Maiestatea Sa Împărăteasa Regina a sosit ieri la Miramare.

Stipendiu nou. Cetim în „Neues Pester Journal”, că ministrul de culte și instrucțiune publică, Trefort, a înființat un stipendiu nou de 2000 fl. v. a. pentru acei candidați de profesură, cari au de gând să petreacă un an întreg în Franța, ca să învețe limba franceză. Ministrul vrea prin asta să pună capăt acelei triste împrejurări de până acum, că limba franceză se preda în Ungaria de atari profesori, cari nu șiau mai de loc franceze.

Partida conservatoare maghiară, începe earăși să se miște. Ea a publicat o broșură în care-și expune programa. Această programă cuprinde 12 puncte. Din ea reiese că conservatorii maghiari sunt tot atât de șoviniști ca și liberalii lui Pizsa. În punctul 2 cer ca Ungaria să-și pună toată greutatea sa în cumpănă, pentru-ca în partea austriacă a monarhiei să nu vină la putere Slavii. În punctul 3 cer ca Croația să fie ținută în frâu cu strâncie și ca, dacă Bosnia ar fi să se uniască definitiv cu monarhia habsburgică, să se anexeze Ungariei. De naționalități, bunăoară de Români, nu se face nici o mențiune. Și de ce s'ar face? Se vede că conservatorii unguri, ca și liberalii, cred că dacă Românii au dispărut din parlament dispărut-au și din țeară.

Clubul partidei antisemitice s'a dizolvat și acei deputați, cari au fost aleși cu program antisemitic, caută acum a se alipi de cluburile altor partide politice. Așa cetim în „Budap. Tagblt.”, că deputatul Dr. Ludovic Szabo, ales în cercul Duna-Szerdahely, a fost primit de curând ca membru al partidei liberale.

Societatea de lectură a clericilor din Caransebeș s'a constituit Joi în 1 Octomvrie a. c. și a ales pentru anul 1887/8 următorii funcțio-

nari: de președinte dl Gerasim Sêrbu, profesor de teologie; vice-președinte Vincențiu Goiș, cleric curs. III; notar de interne Traian M. Oprea, cleric curs. III; notar de externe Ioan Nicorescu, cleric curs. III; bibliotecar Florea Cioloca, cleric curs. II; cassar Avram Corcea, cleric curs. II. Membri în comitet din cursul al III: Nicolau Brendeu, Dionisie Goanță și Solomon Petrescu; din cursul al II: Nicolau Jurca, Octavian Loichița și Ioan Murgu; din cursul I: Ioan Beldea, Nicolau Constantinovici și Petru Ieremia.

Societatea de lectură a junimei studioase dela institutul pedagogico-teologic gr-or. român din Arad, începându-și activitatea pentru anul școl. 1887/8 s'a constituit la 20 Sept. n. în următorul mod: President: rvd. d-n Vasile Mangra, prof.; vice-president: Alexandru Mihui, cleric; secretar: Valeriu Magdu, cleric; cassar: George Miclău, cleric; notar: Virgiliu Ursu Negru, cleric; vice-notar: Petru Stănuț, ped.; bibliotecar: George Telescu, cleric; vice-bibliotecar: Ioan Popovici, ped.; controlor: Iosif Nișu, ped. — În comisiunea literară: Al. Mihui, Romul Popovici, Mihaiu Păcățianu, Mochiu Vancea, Septimiu Sever Secula, Ioan Leucuta clerici, și Vasiliu Giurgiu, ped. — În comisiunea revisoră: Petru Pascu, Alexandru Vașadi clerici, și Valeriu Ghilăzan, ped.

Ce fel de frate e maghiarul. Un Sêrb din Ungaria scrie într-o foaie din Viena următoarele despre frăția ungurească: „Noi Sêrbi de aici din Srim le strângem frățesce mâna Maghiarilor. Ce fel de frate însă e Maghiarul? N'a fost nici odată, nu poate fi și nu va fi nici odată. Ori-ce forță durează numai câțva timp, și scâlăvia încetează odată, țiece proverbul nostru sêrbesc, și așa noi Sêrbi sîntem convinși că și poporul nostru va trece preste timpurile grele de acum, precum s'a întâmplat și sub Turci. Nu-i vorbă pot maghiariza cu stipendii pe cei săraci, cari cer pâine; poporul nostru însă nu poate fi maghiarizat, măcar de s'ar lăți încă odată așa de violent noua cultură asiatică. Grelle foarte grele sînt timpurile, sub care avem să suferim noi Sêrbi în „Maghiaria”. Avem singura speranță, că le vom supraviețui.”

Marmoră ardelenescă. Cetim în „Egypt-értés” o scrisoare a inspectorului de școală Réthy, din care extragem următoarele: aproape de comuna Rucova în comitatul Hunedoarii s'a descoperit mina de marmoră a împăraților din Roma. De sigur din marmora acestei mine sînt cioplite toate obiectele de artă și statuetele Daciei și ale Panoniei, câte numai s'au conservat până la noi. Arhitectul Ybl din Viena a studiat aceasta marmoră și a propus, ca să se folosească la înfrumșetarea palatului regesc și a bisericii din Leopoldstadt.

Maghiarizare. Orașul Panciova, la propunerea primarului Pavel Petru, s'a înscris ca membru fondator la reuniunea de cultură numită „Desider Groman.” Această reuniune culturală e *ejusdem farinae* cu „kultur-egylet”-ul și are de scop a lăși și răspândi limba maghiară, voim a țiece „cultura” maghiară.

Soldatii tot fără cină rămân! Budgetul de războiu pe anul 1888 este deja încheiat; tângenta pentru cina soldaților — nu a putut încăpe în budget. Ministrul de războiu n'a avut rău gând, când a făcut propunerea unui proiect de sistemare a viptului militar, să aibă soldații și cină, ceea-ce ar fi costat numai patru cruceri pe ție pentru un individ. Dar' luând această competență de 4 cruceri pentru toți glosații și rezerviști și pentru toți feciorii, cari s'au chemat la deprindere de arme, suma întreagă ar urca cu 4 milioane floreni budgetul armatei pe an: ceea-ce chiar acum e o sumă prea considerabilă și, după-ce cassa statului s'a

iubese colorile mai deschise, ear' cei dela Storușin, Câmpu-Lungul, Radăuș pe cele mai închise. În genere amestecarea colorilor face o plăcută impresiune. Prin această amestecare armonioasă și estetică Românil și Ruteanul știe să provoace un efect plăcut. Roșu, vînat, galben, verde cu alb, negru și auriu, acestea sînt colorile polihromice, cari fac o minunată impresiune. Pe lîngă acestea adese se zărește și câte-o schimbare ritmică, care bate în roșu, mai ales în roșu-închis, galben, alb, negru și albastru. Această variațiune ne amintesc de polihromia elină, și care se manifestă mai cu seamă la brănele (cingătoarele) femeilor bucovinene. — „Muntenii din Bucovina în mișcarea lor intelectuală au mai multă sentimentalitate. Jalnicele lor melodii și poezii au nise sunete melancolice. Aceste sunete simțitoare, acest adînc pătrunzător se manifestă la ei, după-cum am vădit la co-voarele locuitorilor munteni și în amestecarea culorilor, în care preponderază alabastru, roșu-închis, negrul și surul.”

Nu un Român vorbesc în termeni atât de favorabili pentru țeranii români, ci un German special și cu cunoștințe vaste în ale industriei.

Dacă un străin cum este profesorul Kohlmann, este dator — voind să fie imparțial — să țină socoteală de aceste calități ale Românilui, ce trebuie să spunem de acei scriitori dela noi, cari i-le tăgăduesc?

„V. N.”

C. A. Filitis.

golit mult prin spesarea cu puștile de repetiție, e imposibil a să pune în faptă acest proiect. Ministrul de războiu însă e aplicat, a modificat proiectul și a face ca în anii trecuți, când feciorii corpului al 4-lea din Budapesta au primit pentru 1/4 cruceri ca cină o supă caldă. Dacă s'ar face așa față cu toată armata, budgetul nu ar fi îngreunat cu milioane de o parte, ear' de altă parte soldații ar avé și cină.

Carnea în Viena. Comuna Vienei adresează o petițiune ministrului de interne, cerînd o reducere a tarifelor drumurilor de fer pentru transportul cărnurilor, și deschiderea frontierei ungare pentru vitele române, de oare-ce prețul cărnii în pieața Vienei se urcă continuu și acest aliment indispensabil a devenit un lux pentru cei săraci. Un membru al consiliului comunal a comunicat în ședința dela 12 Octomvrie, că petițiunea consiliului n'a putut fi luată în considerațiune de ministru, de oare-ce negocierile cu România pentru încheierea unui tratat de comerț sînt rupte.

Carmen Sylva. Cetim în „Lupta”: Ni se comunică de cătră o persoană bine informată, că Regina lucrează cu dl V. Alexandri la o piesă în versuri, care va fi reprezentată poate chiar în această stagiune pe scena teatrului național.

Maiestatea Sa Regele Carol al României a plecat dela Slatina Duminecă și s'a dus la manevrele dela Focșani.

Premiu. Cetim în „Românul”: Aflăm cu plăcere, că universitatea din București, în urma recomandățiunii unanime a facultății de litere, a acordat d-lui Lazăr Șăineanu un premiu de 5000 lei pentru cartea sa „Incercări asupra Semasiologiei limbii române”.

Dl Șăineanu va pleca în curînd la Paris, unde va urma cursurile lingvistice la „Ecole des Hautes Etudes” și la „Ecole des Langues orientales vivantes”.

O veste bună! Sub acest titlu cetim în „Vocea Cevruluiului” din Galați următoarele: Distinsul nostru literat, academicianul Alexandru Papadopol-Calimah și deputat în parlamentul țerii, acela care deja a făcut istoria orașelor Botoșani și Bărlad, lucrează în acest moment la istoria orașului Galați. Cea mai mare parte din material este deja gata. În curînd opera va fi pusă sub tipar. Ne-a făcut onoarea de a ne ceti părți din lucrarea sa. Putem spune Gălățenilor de pe acum, că în ziua când vor ceti-o, vor rămâne uimiți de marel rol ce orașul lor l'a jucat atât pe terenul comercial și industrial cât și pe terenul politic și cultural. Pe cât memoria ne servece numai din o simplă lectură și numai din unele părți ce ni-s'au cetit, învîțatul orator, după-ce pune toate versiunile, ce documentele istorice le arată asupra originii Galaților, apoi arată epocile mari ale acestei mari cetăți a Moldovei. În noua sa scriere Gălățenii vor afla ce rang însemnat ocupa Galații și ce epocă falcică au jucat industria și comerțul seu. Ne va ierta dl Calimah, dacă vom comite indiscrețiunea a spune, că după documentele ce le-a cules din însași archiva ministeriului afacerilor străine din Paris s'a constatat, că la 1787 regii Francei comandau bastimente pentru marina Francei în atelierele dela Galați; sultanii din Constantinopol în mai multe rânduri și-au făcut vasele lor la Galați. Acest singur fapt arată ce rang industrial avea Galații. Tot din scrierea sa se dovedesc cu acte, că la 1520 singur Moldova avea o cavalerie de 80.000 călăreți, care puseseră în admirațiune pe țerile din apus și în grije pe falnica Turcia. Foarte interesante sînt documentele privitoare la organizarea părcălăbiilor. Cărmuitorul Galaților se numea părcălăb și adunarea obștească a țerii făcuse o anume lege pentru pozițiunea acestui funcționar, ce trebuia să stea în fruntea celui mai mare oraș al Moldovei. Părcălăbul trebuia să fie recrutat din oamenii cei mai de fire și de merit ai țerii; dintre părcălăbi se recrutau marii logofeți vornici ai țerii. Se probează, că a fost o epocă, când Galații se administra singur după caracterul și bazele anticilor municipie. Este foarte interesantă pentru istoria în genere a țerii noua scriere a dlui Papadopol, dar' mult foarte mult, interesantă pentru Galațeni, cari comparînd trecutul lor mîndru, glorios și avut, își vor da seamă mai bine unde au fost și unde sînt. Scrierea mai cuprinde o serie foarte variată de documente și disertațiuni privitoare la istoria țerii. Lucrarea dlui Papadopol-Calimah se va publica în o broșură sub titlul de „Serisori asupra Galaților”.

Coroana Germaniei. Sănătatea prințului moștenitor al Germaniei merge din rău în mai rău; prințul are friguri în toate țiele, nu doarme, și în timp de șese săptămîni a slăbit cu 3 chilo și 200 gr. Moștenitorul coroanei este foarte abătut și starea lui morală îngrijesece pe cei din giurul seu. Dînsul a fost audiat țiecînd că: Crede în predicerea, cum că în familia Hohenzolernilor fiii nu domnesc nici odată după părinții lor.

Două ministere de războiu în Franța. Jurnalul „Paris” anunță că prin cercurile politice se discută foarte serios cestia despărțirii ministerului de războiu în două părți și anume: un ministru titular singur răsponsabil înaintea Camerilor, membru al parlamentului și însărcinat special cu relațiunile cu corpurile legislative, stabilirea budgetului etc. Pe lîngă ministrul de războiu se va numi un general cu funcțiunea de generalisim al armatelor: acest din urmă nu va

pute fi ridicat din funcțiunile lui decât de puterea executivă. Chiar de pe acuma s'ar desmna două personaje cari se ocupe aceste înalte funcțiuni: Jean Casimir Perier pentru ministerul de războiu și ca generalisim, generalul Saussier, guvernatorul Parisului.

Un fapt grav. Diarul „la Paix”, organ al președintelui republicii franceze spune, că un fapt grav s'a constatat la ministerul de războiu: Planurile de mobilizare, închise în cassa de fier a ministerului, au fost găsite cu urme, cari dovedesc, că au fost copiate de o mână necunoscută.

Fuga lui Garașanin. Diarele din Paris primesc din Belgrad șcirea, cumcă fostul ministru-președinte al Sêrbiei, dl Garașanin a trebuit să părăsească țeara în secret pentru a se sustrage urmărilor judiciare.

Fostul ministru este implicat în numeroase casuri de hoție, asasinate și tâlhării sêvêrșite de cătră agenții autorității.

Numêrul treispredece. Acest număr a jucat până acum în adevăr un rol nefast în istoria Bulgariei. Tractatul de Berlin poartă data de 13 Iulie 1878; articolul acestui tractat, care se repoartă la Rumelia orientală e articolul B, prințul Battenberg și-a făcut întrarea în Sofia la 13 Iulie 1879: în fine titlul nemțesc al ex-prințului Alexander der I, se compune din 13 litere, asemenea și al prințului actual Ferdinand der I.

Varietăți.

(Cereemonialul de investire al Papilor.) După un us, a cărei origine se perde în noaptea timpilor, persoana chemată la demnitatea papală, trebuie să fie curată la față, adecă să nu aibă barbă, nici muște.

Acest obicei, pentru care „Monitorul Romei” nu ne lămuresce, a înlesnit unei femei mijlocul de a se strecura și ea la această înaltă demnitate.

Eacă ce ne spune istoria în această privință:

După Papa Leon IV, în anul 885, și înaintea suirii pe scaun a lui Benoît III, scaunul pontifical fu ocupat doi ani, de o femeie anume Ioana, născută în Maenta, care dobîndind cunoștințe întinse, întră în tagma bisericească sub numele de Ioan d'Angltera. Isbuti a-și ascunde sexul, ajunse la demnitatea eclesiastică și fu ales Papă sub numele de Ioan al VIII; însă poftele lumesci fiind mai presus de împărăția cerurilor, această femeie devine îngreunată și născu în mijlocul unei procesiuni, dându-i-se astfel pe față înșelătoria sa.

Credincioșii puseră mâna la ochi și fugiră în toate părțile, ear' cardinalii, cari asistau la această procesiune, grăbiră a da primele ajutoare infaibilității lehusce, cu speranțe într'un viitor mai fericit, căci de altminterlea sfîntul părinte era de-o frumșete, care ar fi întunecat și pe Maria Egipteanca.

Clerul, nobilimea și înalții demnitari ai statului, fură convocați la Vatican, ca să decidă mësurile, spre a nu mai păți și în viitor asemenea rușine.

După cuvîntarea mult aplaudată, a unui bătrîn cardinal, conveniră, ca în viitor persoanele chemate la această demnitate, să fie examinate în conclav, spre a se încredința dacă au condițiile toate pentru atare demnitate. Această rezoluție dobîndi putere de lege și de atunci ori când se oficiază asemenea investituri, se procede astfel:

După terminarea serviciului religios, se ridică, în mijlocul marei biserici a Sfîntului Petru din Roma, două pedestaluri în formă de piramide ca de vre-o trei metri de înalte, lăsându-se între ele un spațiu ca de un metru. Viitorul Pontifice ese din altar, în costumul lui Adam, avînd însă de umeri *toga*, garnită de purpură, care în limba sfîntă se numesc *toga praetexta*; se suie apoi pe acele piramide și șede ca colosul dela Rodos; adecă punînd un picior pe una și altul pe cealaltă. El stă drept ca un soldat. Credincioșii care asistă la această ceremonie, trebuie ca toți se treacă pe sub el și să se uite în sus.

Un cardinal stă în Amvon, ca să atragă atenția fiecărui credincios, dacă viitorul pontifice întrunesc toate condițiile spre a fi Papă.

Această verificare fiind terminată, încercatul candidat se proclamă, Papă, în sunetul clopotelor, tunurilor și musicilor primesce cărja păstorală și feliicitările tuturor pentru investitura sa.

(Dovadă neresturnabilă.) În Paris s'a deschis țiele trecute o expozițiune de bere; cu aceasta ocaziune s'au ridicat 30 de chioscuri, în cari se puteau căpêta toate soiurile de bere câte se pregătesc în Paris. Președintele comitetului de expozițiune într'o ședință a membrilor acestei expozițiuni vrînd să arete în raportul seu, a țiecînd că a fost cât se poate de admirabil, a țiecînd în cel mai fîlos ton următoarele: „Puteți, Domnii mei, să vă imaginați numêrul imosant al participanților! Chiar în seara primă a expozițiunei, noi, șapte sute patruzeci și-cinci de oameni total beți, am trebuit să apucăm lumea în cap, căci servitorii din chioșc, angajați anume spre acest scop, ne-au măturat frumos pe ușa! Socotiți, D-Voastră, clae pe grămadă, noi, șapte sute patruzeci și-cinci de oameni total beți.”

Redactor responsabil: **Adrian Căsoianu.**

Editura și tiparul Institutului tipografic, societate pe acții în Sibiu, sub responsabilitatea lui **Michail Gerula**.